

AKTUALNOŚCI	4
Sławomir Iwasów <i>Edukacja przez sztukę</i>	4
WYWIAD	6
Sławomir Iwasów <i>„Kto powiedział, że lekcja powinna trwać trzy kwadransy?”</i> Rozmowa z Marią Czerepaniak-Walczak	6
REFLEKSJE	10
Maria Czerepaniak-Walczak <i>Między teorią a praktyką</i>	10
Maciej Duda <i>Wychowanie do życia w równości</i>	15
Krzysztof Łuszczek <i>Cyfrowy krajobraz</i>	18
Barbara Popiel <i>Teatr i pedagogika</i>	21
Janina Kruszyniewicz <i>Podstawa programowa z wychowania</i>	26
Anna Godzińska <i>Kształtowanie „człowieczeństwa”</i>	28
Joanna Łukasiewicz-Wieleba <i>Jak (się) uczyć?</i>	30
Kamil Kaniuka <i>Żołnierz wobec wojny</i>	35
Agnieszka Czachorowska <i>Dwanaście miesięcy</i>	42
Piotr Wojciechowski <i>Pomysł na podręczniki</i>	44
Izabela Kopaniecka <i>Edukacja 2.0</i>	46
Justyna Siwińska <i>Biznes dla edukacji</i>	48
Krzystian Saja <i>Unifikacja nauk</i>	50
Robert Jurszo <i>Karnawał krwawego absurdu</i>	54
SZTUKA MIASTA	56
Alexander Ziersch <i>Odpowiedni mikroklimat</i>	56
ENCYKLOPEDIA MATURZYSTY	58
Monika Talarczyk-Gubała <i>Serial</i>	58
WARTO PRZECZYTAĆ	63
Piotr Lachowicz <i>Śladami równości</i>	63
CIERNIE I GŁOGI	65
FELIETON	66
Sławomir Osiński <i>Konserwa z bombażem</i>	66
Grażyna Dokurno <i>Gdy walka nie ma sensu</i>	68
W IPN-ie	69
Zofia Fenrych <i>Historia magistrae vita est</i>	69
W ZCDN-ie	70
Diana Okonowska-Poniatowska <i>Garść wspomnień</i>	70
ROZMAITOŚCI	72
Olga Gałek <i>Lokalna ekomarka</i>	72

Wystarczy przyrzeć się bliżej szkolnym podręcznikom, żeby skonstatować, jak obco brzmiące i w gruncie rzeczy mało przydatne informacje zawierają. To nawet nie jest wiedza, to są dane niezwiązane z jakimkolwiek życiowym doświadczeniem. Między innymi podejście konstruktywistyczne mierzy się z tymi problemami. Konstruktywizm to tworzenie własnej wiedzy. Ta wiedza nie jest jednakowoż zawieszona w próżni. Jest własnością podmiotu, osoby uczącej się. Wzrasta jak wieża z klocków. Psychologiczne przesłanki takiego podejścia do wiedzy znajdziemy w pracach Jeana Piageta, który powiedział, że to właśnie w naszym umyśle są konstruowane twory, na bazie których „nadbudowywana” zostaje wiedza.

„Kto powiedział, że lekcja powinna trwać trzy kwadransy?” (s. 6)

Teoria pedagogiczna dostarcza uzasadnień działań praktycznych, zachowania poszczególnych podmiotów edukacji oraz znaczenia i funkcji jej środków. Wspiera praktyków w ich codziennej pracy. Dostarcza przesłanek i uzasadnień własnych decyzji. Jest bazą integracji myślenia i działania. Umożliwia doświadczanie poczucia bezpieczeństwa. I nie idzie tu o chowanie się za tarczą teorii, ale o osobiste przekonanie o słuszności własnych wyborów i stanowiska. Można więc stwierdzić, że teoria pedagogiczna jest warunkiem dobrej praktyki edukacyjnej.

Między teorią a praktyką (s. 10)

Treści zawarte w podręcznikach zatwierdzonych przez MEN do nauki w polskich szkołach na wszystkich etapach nauki obowiązkowej (do 18 roku życia ucznia/uczennicy) są wysoce stereotypowe i podporządkowane historycznym wymogom kulturowym. W opisie życia społecznego nie uwzględniają mniejszości ani wyjątków. Wszystko, co znajduje się poza nurtem głównym, jest w nich przemilczane, staje się tabu. W takiej sytuacji trudno kształtować postawy, które polegać mają na podmiotowym lub krytycznym myśleniu. Na indywidualnym pojmowaniu świata.

Wychowanie do życia w równości (s. 15)

Nie da się ukryć, że wspomaganie w wychowaniu dzisiaj jest trudne z wielu powodów. Po pierwsze zalewa nas ogromna liczba szkół i poglądów dotyczących tego, jak wychowywać. Z jednej strony znajdzie się skrajna opinia o stawianiu przede wszystkim na dyscyplinę. Zwolennicy i zwolenniczki drugiej skrajności będą przekonywać nas o równości i partnerstwie między nami a uczniami/uczennicami. Następnym, bardzo istotnym elementem powodującym trudności, są czasy, w których żyjemy. Relacje społeczne, związki między ludźmi straciły na znaczeniu. Kontakt bezpośredni został zastąpiony kontaktem przez telefon czy komputer. Trudniej jest więc zbudować bliską więź z uczniem/uczennicą, a także stworzyć atmosferę zaufania w grupie klasowej.

Kształtowanie „człowieczeństwa” (s. 28)